Tionde söndagen efter Trefaldighet
”Nådens gåvor”

I Guds ögon finns inte stor, större, störst. Inför honom är vi alla lika. Gud jämför inte, inte heller värderar han.

Jesus lärjungar undrade vem som var den störste. De hade inte fattat poängen med att vara människa, de hade inte förstått att det innebär en rikedom att vara olika. Med våra olikheter, olika gåvor och förmågor behöver vi varandra. När vi upptäcker våra gåvor och låter dem komma till uttryck så kommer vi till vår rätt och kan bli till välsignelse för någon annan. Om vi gömmer undan gåvorna, om vi inte tycker de är något värda i jämförelse med andras så förminskar vi oss själva men undanhåller också andra den välsignelse som vi skulle kunna vara till.

Att våra gåvor och förmågor, medfödda eller förvärvade, kan kallas nådens gåvor innebär att det är något vi fått gratis, nåd – gratia – gratis. Det är inget vi behöver kämpa oss fram till, de finns där för att upptäckas och användas. Det handlar om att öppna den gåva vi redan fått.

Jesus menar att vi kan ha något att lära av barnen som så självklart är stolta för vad de är och vad de kan och gärna uttrycker det. Jesus säger att den som tar emot ett barn i hans namn tar emot honom själv. Det handlar säkert om att ta emot barnen som finns runt omkring oss, men också om att ta emot barnets sinne och livshållning, då tar vi samtidigt mot Jesus. ”Ni blir inte stora för att ni breder ut er, utan för att ni ger plats åt Gud i era liv” säger Jesus. (Luk 9:46-48)

0-0-0-